

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Romantika három watton**

1. Romantika három watton

kis Ferenc

A Generátor egység szürke gőzében az emberi méltóság mérése meglepően egyszerű volt: ha a wattmérő mutatója a zöld sávban maradt, az illető még embernek számított, vagy legalábbis hatékony alkatrésznek. Alinda combjai már a teljes csődtömeget képviselték, de a pedálok makacs körforgása nem tűrte a filozófiai visszavonulást.

– Ha a gépek nem tudnak szeretni, akkor a rendszerirányító biztosan egy tiszta acélból öntött fogaskerék – mormogta Alinda a foga között, miközben a verejték szakszerűen a szemébe cseppent. – Mert az a tegnapi állott szójatáp sem vallott túl sok gyengédségre.

János-g534 a szomszédos váznál finoman köszörülte a torkát. Ez a kolónia belső nyelvtana szerint azt jelentette: „hallgatlak, de ha meglát az őrszem, mindhármunkat alkatrésznek adnak el”. János átviteli hatásfoka ma kifejezetten romantikusra sikerült; úgy próbált plusz három wattot lecsalni Alinda terheléséből, mintha csak egy csokor mezei virágot nyújtana át egy kétezer-húszas évekbeli tévésorozatban.

– Az ember onnan ismérhető fel – suttogta a nagymama két rekedt szuszogás között –, hogy a legrosszabb csapágyhang mellett is képes elfelejteni a számokat.

Alinda megcsóválta a fejét. A számok makacsok voltak, de János lopott pillantásában volt valami, ami határozottan nem szerepelt semmilyen karbantartási útmutatóban.

Talán mégis így kezdődik az ember: két rozsdás lánc között, szabálytalan szívveréssel.